

Manon Braat | Alex Dordoy toont zijn publiek schilderijen en beschilderde objecten, die door hem zijn weggesleept uit verre oorden of voorbije tijden.

Alex Dordoy

Alex Dordoy (1985) werd geboren in Newcastle, maar woont en werkt nu in Amsterdam. Op dit moment is hij daar verbonden aan kunstenaarsinstituut De Ateliers. Hij volgde eerder een opleiding Painting/Printmaking aan de Glasgow School of Art en studeerde aan het California Institute of the Arts. Solo-exposities had Dordoy onder meer in de Scottish National Gallery of Modern Art en de Collective Gallery in Edinburgh. Hij wordt vertegenwoordigd door The Modern Institute in Glasgow en GRIMM Fine Art in Amsterdam.

De vraag of hij zichzelf een schilder vindt, komt altijd ter sprake – zegt hij. Liever noemt Alex Dordoy zichzelf een kunstenaar die met verf werkt. Zeker, hij maakt schilderijen, die soms zelfs klassieke schilderkunst in gedachten roepen vanwege de composities en de sterke licht-donker contrasten. Maar Dordoy (1985) maakt ook collages, sculpturen, installaties, en hij plakt objecten op zijn schildersdoeken. Toch speelt in dat ruimtelijke werk ook verf de hoofdrol. Dordoy beschildert de oppervlakken van al het materiaal dat hij gebruikt. Hij is geïnteresseerd in de relatie tussen de structuur en het oppervlak van objecten; een relatie die niet altijd voor de hand liggend is.

Zijn fascinatie voor oppervlakken herinnert aan Julian Schnabel (1951), de brutale neo-expressionist en filmmaker – niet voor niets een groot voorbeeld voor Dordoy. Ook diens voorstellingen, geschilderd op borden, fluweel en leer, botsen met hun ondergrond. Dordoy voelt zich verwant met Schnabel, omdat beiden hun kunstwerken meer behandelen als objecten dan als schilderijen. Vorig jaar presenteerde Dordoy op zijn solotentoonstelling in The Modern Institute in Glasgow zelfs een groot schilderij op plastic zeil van een tevreden lachende Julian Schnabel. De andere werken op de expositie waren, in de geest van zijn inspiratiebron, beschilderde objecten.

Dordoy maakt in zijn ruimtelijke werk altijd gebruik van gevonden materiaal. Op de tentoonstelling in Glasgow waren dat onder meer kapotte videocassettes en oude computers. Desgevraagd, typeerde hij die materialen toen als objecten die gedateerd zijn geworden en binnenkort overbodig zullen zijn, en die nu al een nostalgische sfeer oproepen. Hij noemt zichzelf dan ook een archeoloog van de toekomst die de voorwerpen ergens in een andere wereld opduikt, om ze aan zijn eigentijdse publiek te laten zien. Op die manier schenkt hij ze, naar eigen zeggen, een nieuw leven en geeft hij ze

uniciteit. Vooral dat laatste is interessant gezien het feit dat het hier instrumenten van herhaling en reproductie betreft. In dat kader hakte hij eens een oude kopieermachine, hét apparaat dat eindeloos en goedkoop kan reproduceren, symbolisch in twee stukken en verhief het tot kunst.

Hij heeft net een abstracte periode achter de rug maar is nu weer teruggekeerd naar schilderijen met figuratieve elementen. Deze verhalende werken zijn zeer divers, ze variëren sterk in formaat, in kleurkeuze en in de manier waarop de verf is aangebracht – dun of juist pasteus. De voorstellingen zijn opgebouwd uit narratieve elementen die geen eenduidig verhaal vertellen maar eerder mysterieuze scènes zijn met een onbestemd karakter. De titels van de werken sturen de kijker enigszins maar zijn eerder cryptisch dan verklarend.

Bij galerie GRIMM in Amsterdam toont Dordoy op dit moment schilderijen en objecten waarop piraten de hoofdrol spelen. Net als bij The Modern Institute, moet deze presentatie een coherent geheel vormen. Dat is iets waar hij telkens naar streeft, maar wat voor hem als jonge, speels experimenterende kunstenaar niet vanzelfsprekend is, zo zegt hij zelf. Eerder nam hij al eens cowboys als uitgangspunt van een tentoonstelling. Daarbij zag hij de cowboy als metafoor voor de schilder: allebei bezig met het ontdekken, uitbreiden en veroveren van terrein. Ook voor de 'piratenshow' bij GRIMM gaat die vergelijking op. Het idee hier is dat de objecten op de expositie zogenaamd zijn aangespoeld aan verre kusten en door de kunstenaar naar de galerie zijn gesleept. De schilderijen illustreren, uiteraard op een niet-letterlijke Dordoy-manier, de wereld waar ze vandaan komen: die van piraterij en Schateiland. ■

Alex Dordoy, 26 juni t/m 31 juli 2010, GRIMM Fine Art, Keizersgracht 82, Amsterdam, www.grimmfineart.com